

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Agenda Dioecesis Paderbornensis Rituali Romano accommodata

Hermann Werner <Paderborn, Bischof>

Nevhsii, 1687

De visitatione infirmorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36005

Quis est iste Rex Gloriæ : Dominus fortis & potens, Dominus potens in prælio.

Attollite portas principes vestras, & elevamini portæ æternales, & introibit Rex Gloriæ.

Quis est iste Rex Gloriæ ? Dominus Virtutum ipse est Rex Gloriæ.

Gloria Patri &c.

Kyrie eleyson, Christe eleyson. Kyrie eleyson.

Pater noster. Et neno in ducas &c. **R.** Sed libera nos &c.

V. Salvam fac ancillam tuam Domine.

R. Deus meus sperantem in te.

V. Mitte ei Domine auxilium de sancto.

R. Et de Sion tuere eam.

V. Nihil proficiat inimicus in eâ.

R. Et filius iniquitatis non apponat nocere ei.

V. Domine exaudi &c. **R.** Et clamor &c.

V. Dominus vobiscum. **R.** Et cum Spiritu tuo.

Oremus.

Omnipotens sempiternus deus, qui per B. MARIÆ Virginis partum fidelium parientium dolores in gaudium vertisti : Respice propitius super hanc famulam tuam, ad templum sanctum tuum pro gratiarum actione lætam accedentem : Et præsta, ut post hanc vitam ejusdem B. Mariæ meritis & intercessione, ad æternæ beatitudinis gaudia, cum prole sua pervenire mereatur. Per Christum dominum nostrum. **R.** Amen.

Dein dabit ipsi osculandum librum dicens.

dominus det tibi suam pacem & vitam æternam. Amen. Vel aspergit illam denuo aqua benedicta dicens. Pax & benedictio dei omnipotentis, Patris, & Filij, & Spiritus sancti, descendat super te & maneat semper. Amen.

DE VISITATIONE INFIRMORUM.

Cum exactam ovium sibi creditarum rationem Parochus Deo omnipotenti reddere teneatur, memor erit quovis tempore curæ suæ, quam de sibi commissis suscepit, maximè eo tempore, quo lupi insidias novit periculosissimas, maximam in salutem ovium curam impendet.

Meminerit igitur, non postremas esse muneris sui partes, ægrotantium curam habere, quare cum primum noverit, quempiam suorum ægrotare, non expectabit, ut ad eum vocetur, sed ultrò ad illum accedat, idq; non semel tantum, sed sæpius, quatenus opus fuerit; horteturq; parochianos suos, ut ipsum admoneant, cum aliquem in parochiâ sua ægrotare contigerit, præcipuè si morbus gravior fuerit.

Juvabit ad hoc, præsertim in amplis Parochijs, ægrotorum catalogum habere, ut cujusvis statum facilius cognoscere possit. Si vero per se ægrotis subvenire nequeat, id per alios Sacerdotes, vel illis etiam deficientibus per laicos fieri curabit.

Ægrotos visitans, eâ, qua Sacerdotes Domini decet, honestate, & gravitate se habeat, ut non ægris solum, sed sibi, & domesticis proficit ad salutem.

Eorum verò maximam Curam geret, qui humanis auxilijs destituti benigni ac providi pastoris charitatem, & operam requirunt. Quibus, si non possit ipse succurrere de suo, & eleemosynas, pro ut debet, erogare, curet, quantum potest, ut per alios fideles, vel confraternitates illorum necessitati subveniatur.

De Visitatione Infirmorum.

Imprimis autem spiritualemente aegrotantium Curam suscipiet, omnemque diligentiam in eo ponet, ut in via salutis eos dirigat, atque à Diabolicis insidijs salutarium adjuventorum præsidio defendat, ac tuteatur.

Ad hoc juvabit quamprimum eum adhortari ad confessionem & Sacram Communionem, quatenus primarium auxilium suum quaerat & ponat in eo, qui ipsa & vera salus est. Memineritque, quod Lateranensis Concilij ac plurimum summorum Pontificum decretis cavetur sub gravibus poenis, ne Medici ultra tertiam vicem aegrotos accedant, nisi prius ipsis certo constet, eos Sacramento saltem confessionis ritè expiatis esse.

Accedat autem ad aegrotum ita ut in promptu habeat argumenta ad persuadendum apta. Ac præsertim sanctorum exempla, juvabit ad hoc habere in usu librum quendam spiritualemente vulgaris idiomatis, quorum varij pro ministerio infirmorum conscripti sunt, quatenus inde opportunas pro statu infirmi, orationes vel monita vel exempla seligere possit, ita tamen, ne infirmo molestia inde creetur, sed levamen.

Cavebit etiam Parochus, ne quis aegrotum aliquid pro Corporali salute adhibeat, vel suadeat, quod salutem animæ contrarietur.

Ubi periculum advertit, moneat aegrotum, ne dæmonum astutiâ, vel medicorum pollicitationibus, propinquorum aliorumve blanditijs se ullo modo decipi sinat, quo minus ea, quæ ad animæ salutem pertinent, opportunè procuret, & qua par est devotione curâ ac celeritate Sacramenta sancta suscipiat, dum sana mens est, integrusque sensus, citra fallacem illam, ac perniciosam procrastinationem, quæ plurimos ad æterna supplicia perduxit, indiesque fallente Diabolo perducit.

Quod si infirmus Sacerdotum aliorumque monitis adduci non potest, ut velit peccata sua confiteri, nondum omnino desperanda res est; sed quamdiu ille vivit, repetendæ sunt frequentes, variae, & efficaces Sacerdotum & aliorum piorum hominum exhortationes; proponendæque æternæ salutis damna, & sempiternæ mortis supplicia; ostendenda est immensa Dei misericordia, eum ad poenitentiam provocantis, ad ignoscendum paratissimi: Adhibendæ sunt etiam tum privatæ, tum publicæ ad Deum preces, ad divinam gratiam impetrandam pro salute miseri decumbentis.

Nec infirmum, licet Sacramentis omnibus præmunitum, deserat, sed eò frequentius eum visitet, quo bellum cum dæmone in extremis novit esse atrocius, & præsentem duce securius.

Videbit denique Sacerdos, quibus potissimum tentationibus, aut pravis opinionibus aeger subiectus sit, eique, pro ut opus sit, apta remedia prudenter adhibebit.

Sacram Jesu Christi Crucifixi Imaginem, B. Mariæ Virginis, & sancti, quem aeger præcipuè veneratur, ob oculos ejus opponi curabit, vasculum item ad sit aquæ benedictæ, quo frequentèr aspergatur.

Suadeat aegro, ut dum adhuc sana mens est, testamentum faciat, si quid habeat alienum, restituat, si periculum advertatur, remedium animæ suæ de facultatibus pro libitu suo disponat: Ita tamen hæc suggerat, ut omnis avaritiæ nota caveatur.

Consoletur infirmum, dicens, se pro eo missas celebraturum, & cum alijs oraturum; idque re ipsa præstabit. Monebitque infirmum, ut si convaluerit, in Ecclesia debitas Deo gratias agat, & meliorem vitam instituat.

De Communione Infirmorum.

Viaticum sacratissimi corporis Domini nostri Jesu Christi summo studio, ac diligentia infirmis opportuno tempore procurandum est, ne fortè contingat, illo tanto bono, Parochi incuria, privatos decedere. Cavendum autem imprimis est, ne ad indignos cum aliorum scandalo deferatur, quales sunt publici usurarii, concubinarij, notorie criminosi, nominatim excommunicati & denunciati. Nisi se prius sacra confessione purgaverint, & publicæ offensionis, pro ut de jure, satisfecerint.

Hortetur Parochus aegrotum, ut viaticum sumat, etiam si graviter non aegrotet, aut mortis periculum non immincat, maxime si festi alicujus celebritas id suadeat, neque ipse illam ministrare recusabit.

Pro Viatico ministrabit, cum probabile est, quod amplius sumere non possit. Quod si aeger sumpto viatico dies aliquot vixerit, vel periculum mortis evaserit, & communicare voluerit, ejus pio desiderio Parochus non deerit.

Potest quidem viaticum brevi morituris, dari non jejunis; id tamen diligenter curandum est,

ne